

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Ing. L. K.**, zastoupené advokátkou Mgr. Dagmar Dřimalovou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného: 1) ze dne 12. 7. 2005 čj. 4775/2005/SOC, 2) ze dne 2. 8. 2005 čj. 5082/2005/SOC, 3) ze dne 2. 8. 2005 čj. 6441/2005/SOC, vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 3 Cad 41/2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2006, č. j. 3 Cad 41/2005 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2006 č. j. 3 Cad 41/2005 - 68, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku, rozhodnuto o náhradě nákladů řízení a o odměně ustanovené advokátky.

Ze žaloby vyplývá, že žalobkyně se domáhala přezkoumání a zrušení tří rozhodnutí žalovaného: rozhodnutí ze dne 12. 7. 2005 čj. 4775/2005/SOC (dále jen „rozhodnutí č. 1“),

rozhodnutí ze dne 2. 8. 2005 č.j. 5082/2005/SOC (dále jen „rozhodnutí č. 2“) a rozhodnutí ze dne 2. 8. 2005 č.j. 6441/2005/SOC (dále jen „rozhodnutí č. 3“).

Rozhodnutím č. 1 žalovaný změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Labem (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 10. 2004 č.j. 674/2004. Ve výrokové části bylo slovo „snížit“ změněno na slovo „zvýšit“ s tím, že prvostupňový orgán omylem uvedl, že dávku snižuje na částku 2046 Kč, ale ve skutečnosti šlo o zvýšení dávky podle předchozího rozhodnutí ze dne 4. 8. 2004 č.j. 674/2004, kterým byla stanovena dávka částkou 1792 Kč.

Rozhodnutím č. 2 žalovaný rozhodoval o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 25. 5. 2005 č.j. 674/05 ve věci přeplatku dávky sociální péče za období od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005, který byl vyčíslen částkou 26 072 Kč a žalobkyni byla stanovena povinnost přeplatek vrátit do 30. 6. 2005. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v uvedené době vlastnila žalobkyně koncesní listinu na hostinskou činnost, provozování této činnosti nebylo přerušeno, nebyla proto splněna podmínka sociální potřeby a žalobkyně při podání žádosti o přiznání dávky tuto skutečnost neuvedla a neoznámila ji ani později, takže nesplnila svou oznamovací povinnost. Proto bylo podle § 107 zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení, rozhodnuto o povinnosti vrátit tento přeplatek. Žalovaný jako odvolací orgán odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím č. 3 žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 21. 10. 2004 č.j. 674/2004 ve věci nařízení obnovy řízení o poskytnutí dávky sociální péče. Prvostupňový orgán tímto rozhodnutím nařídil obnovu řízení podle § 63 odst. 1 správního řádu, neboť vyšly najevo nové skutečnosti, které měly vliv na výši dávky sociální péče. Žalobkyně měla dvě platné nájemní smlouvy a při podání žádosti dne 30. 3. 2004 uplatnila nájemní smlouvu s vyšší částkou nájemného 1850 Kč měsíčně, která byla snížena na částku 124 Kč měsíčně. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, který nařídil obnovu řízení, podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Na základě podaného rozkladu ze strany žalobkyně projednalo věc Ministerstvo práce a sociálních věcí, které rozhodnutím ze dne 25. 4. 2005 č.j. 2005/21917/21 zrušilo rozhodnutí žalovaného a vrátilo věc k novému projednání. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalovaný měl postupovat nikoliv podle § 59, nýbrž podle § 60 správního řádu, neboť se jednalo o opožděné odvolání.

K jednotlivým rozhodnutím žalovaného žalobkyně uvedla tyto žalobní body:

K rozhodnutí č. 1:

Žalobkyně je přesvědčena, že podle zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, má nárok na dávku sociální péče ve výši 4100 Kč, tedy ve výši životního minima. Dávku sociální péče ve výši 2046 Kč, která jí byla přiznána, považuje za nezákonnou.

K rozhodnutí č. 2:

Žalobkyně namítla, že rozhodnutí prvostupňového orgánu a rozhodnutí žalovaného byly vydány, přestože v době vydání těchto rozhodnutí nebylo v právní moci rozhodnutí o odejmutí dávky od 1. 4. 2005. Žalobkyně poukázala na to, že prvostupňový

orgán dne 18. 8. 2005 pod č.j. 674/9005 vydal rozhodnutí, jímž nepotvrzuje odejmutí dávky a přiznává ji žalobkyni v původní výši.

K rozhodnutí č. 3:

Žalobkyně namítla, že ze strany prvostupňového orgánu došlo k porušení § 33 správního řádu, neboť správní orgán jí neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se ke způsobu jejich zjištění a navrhnout případné doplnění, tak že se v důsledku rozhodnutí prvostupňového orgánu dostala do stavu hmotné nouze a nemohla uhradit nezbytné náhrady na bydlení a musela požádat majitele nemovitosti o snížení nájemného, který na přechodnou dobu nájemné snížil.

Městský soud v Praze posoudil žalobní body takto:

Žalovaný při vydání rozhodnutí č. 1 vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a z platné právní úpravy, kterou posoudil takto:

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotního stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněným. Zvláštním zákonem je zákon č. 463/1991 Sb. Z toho vyplývá, že částka životního minima posuzované osoby je kritériem pro rozhodnutí, zda lze občana považovat za sociálně potřebného či nikoli.

Podle § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžitě dávky nebo věcné dávky se přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana, k výši příjmu a k majetkovým poměrům.

Podle § 6 odst. 1 písm. h) zákona č. 463/1991 Sb. dávky státní sociální podpory a dávky sociální péče, s výjimkou jednorázových dávek a dávek poskytovaných vzhledem ke zdravotnímu stavu občana bez ohledu na sociální potřebnost jsou považovány za příjem posuzovaného občana.

Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný v souladu s ust. § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti uznal žalobkyni za osobu sociálně potřebnou, neboť bylo prokázáno, že její příjem nedosahuje částek životního minima a na základě tohoto zjištění byla žalobkyni přiznána dávka sociální péče, jejíž výše byla stanovena v souladu s § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti. Žalovaný správně přihlédl k příjmu žalobkyně, kterým je také příspěvek na bydlení, který je vyplácen jako dávka státní sociální podpory. Žalovaný proto musel k vyplácené dávce státní sociální podpory přihlížet a tato dávka tedy ovlivnila výši dávky sociální péče. Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný stanovil výši dávky sociální péče v souladu s právními předpisy a zjištěným skutkovým stavem.

Při přezkoumávání rozhodnutí č. 2 Městský soud v Praze vycházel z vyjádření Městského úřadu Kolín a z čestného prohlášení žalobkyně ze dne 6. 4. 2004, kde je pod bodem 7 uvedeno, že žalobkyně má živnostenský list pro činnost „maloobchod se smíšeným zbožím“, činnost pozastavena od 1. 3. 2004. O vlastnictví koncesní listiny

na hostinskou činnost není v čestném prohlášení žádná informace, tato skutečnost v průběhu celého správního řízení ani v průběhu pobírání dávky sociální péče nebyla správnímu orgánu ohlášena. Soud rovněž vycházel z protokolu ze dne 20. 9. 2004, z jehož obsahu vyplývá, že žalobkyně byla poučena o nutnosti mít přerušeno živnostenské podnikání na živnostenském úřadě.

Městský soud v Praze k tomu uvedl, že podle § 1 odst. 8 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění zákona č. 422/2003 Sb. se u občana, který má příjem z podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, se za příjem z této činnosti považuje pro účely tohoto zákona měsíčně nejméně částka ve výši 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství vyhlášené Českým statistickým úřadem za předchozí kalendářní rok s tím, že tato částka se zaokrouhluje na celé stokoruny dolů. Tuto částku vyhláší Ministerstvo práce a sociálních věcí sdělením ve Sbírce zákonů. Tato částka se považuje za minimální příjem vždy od 1. července roku, v němž došlo k vyhlášení průměrné mzdy v národním hospodářství za předchozí kalendářní rok do 30. června následujícího roku. Podle článku II. odst. 2 citovaného zákona se pro období od 1. 1. 2004 do 30. 6. 2004 u osob, které mají příjem z podnikání nebo z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, za příjem z této činnosti považuje pro posouzení sociální potřebnosti a stanovení výše dávky sociální péče poskytované z důvodu sociální potřebnosti nejméně částka 7800 Kč měsíčně. Od 1. 7. 2004 do 30. 6. 2005 byla tato částka zvýšena na 8400 Kč od 1. 7. 2005 do 30. 6. 2006 jde o částku 9000 Kč.

Protože podle § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zákonem č. 463/1991 Sb., žalobkyni nebylo možno ve správním řízení považovat za osobu sociálně potřebnou, protože její příjem posuzovaný ve smyslu § 1 odst. 8 zákona o sociální potřebnosti byl v posuzovaném období vyšší než je životní minimum stanovené zákonem o životním minimu.

Městský soud v Praze vzal za prokázané, že ke dni 29. 3. 2004 nebyla přerušena ani živnostenským úřadem ukončena koncesní listina žalobkyně na provozování hostinské činnosti. Žalobkyně však při podání žádosti o sociální dávku dne 29. 3. 2004 tuto skutečnost neuvedla a nesdělila ji ani v průběhu celého správního řízení a v průběhu pobírání dávky sociální péče. Tvrzení žalobkyně, že nebyla informována o nutnosti přerušit oprávnění k provozování činnosti jako osoba samostatně výdělečně činná se proto nezakládá na pravdě. Bylo tedy prokázáno, že žalobkyně zamlčela rozhodnou skutečnost pro nárok na dávku sociální péče a je proto povinna tuto dávku vrátit, a to s odkazem na § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.

K námitce žalobkyně, že vrácení přeplatku ve výši 26 072 Kč bylo v rozporu s jiným řízením, neboť nebylo ještě pravomocné rozhodnutí o odejmutí dávky, Městský soud v Praze uvedl, že s ohledem na shora citované právní předpisy nelze tuto dávku odejmout zpětně a odejmutí dávky sociální péče je opatřením do budoucna. Pokud jde o rozhodnutí přeplatku, jednalo se o období od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005; pokud jde o rozhodnutí, na které poukazuje žalobkyně, toto rozhodnutí se týkalo odejmutí dávky s účinností od 1. 4. 2005, takže každé z uvedených rozhodnutí posuzuje jiné časové období.

Rozhodnutí o přeplatku bylo žalovaným vydáno dříve, než byla pravomocně skončena otázka odejmutí dávky sociální péče, což platná právní úprava připouští. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.

Pokud jde o rozhodnutí č. 3, z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu Městský soud v Praze zjistil, že jím byla nařízena obnova řízení ve věci přiznání dávky sociální péče s odůvodněním, že při podání žádosti o dávku sociální péče dne 30. 3. 2004 předložila žalobkyně smlouvu o pronájmu nemovitosti, kterou používá k trvalému bydlení, sepsanou dne 1. 6. 2003, podle které má hradit pravidelně částku 1850 Kč. Při rozhodování o stanovení výše dávky prvostupňový orgán přihlédl k této situaci, při posuzování výše nákladů na domácnost však vycházel ze zákonné částky na domácnost 1780 Kč. Dne 20. 9. 2004 však žalobkyně předložila prvostupňovému správnímu orgánu novou smlouvu o pronájmu nemovitosti sepsanou dne 1. 4. 2004, jejíž účinnost je rovněž od 1. 3. 2004, tedy ještě před podáním žádosti o dávku sociální péče. Z obsahu této smlouvy vyplývá, že žalobkyně má platit nájemné ve výši 1488 Kč. Tím vyšla najevo nová skutečnost, kdy žalobkyně měla měsíční náklady podstatně nižší a tyto náklady mají vliv na výši vyplacené dávky sociální péče, ale v řízení o přiznání dávky sociální péče nemohly být uplatněny. Proto prvostupňový orgán nařídil obnovu řízení ve smyslu § 63 odst. 1 správního řádu. (v textu míněn správní řád z roku 1967 účinný v době rozhodování správních orgánů).

Po odvolání žalobkyně žalovaný vydal rozhodnutí č. 3, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný odkázal na § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, podle kterého se při stanovení výše dávky sociální péče přihlíží k částkám životního minima, skutečným odůvodněním nákladům na zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost, k výši příjmu a majetkovým poměrům. Proto má výše nájmu nemovitosti určené k bydlení žalobkyně značný vliv na výši vyplacené částky. Tím, že smlouvu o pronájmu nemovitosti sepsanou a účinnou 1. 3. 2004, předložila žalobkyně až dne 20. 9. 2004, došlo k tomu, že prvoinstanční rozhodnutí se opíralo o důkazy, které se ukázaly být nepravdivými a proto bylo třeba s účinností od podání žádosti přehodnotit výši dávky. Protože uvedené rozhodnutí v době předložení nové smlouvy bylo již pravomocné, musel prvostupňový správní orgán postupovat formou obnovy řízení. Žalovaný neshledal v rozhodování prvoinstančního správního orgánu žádné porušení správních předpisů, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Pokud žalobkyně namítla, že novou nájemní smlouvu sepsala až na základě své platební neschopnosti v důsledku toho, že jí nebyly vypláceny dávky sociální péče, pak ze správního spisu Městský soud v Praze zjistil, že smlouva byla sepsána dne 1. 3. 2004, žádost o dávku sociální péče byla podána dne 30. 3. 2004, ale nová smlouva byla předložena prvostupňovému správnímu orgánu až dne 20. 9. 2004. Městský soud v Praze po vyhodnocení provedeného dokazování a s ohledem na § 62 až 64 správního řádu dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a se zjištěným skutkovým stavem.

Žalobkyně v kasační stížnosti uvedla, že Městský soud v Praze porušil povinnost doručit jí vyjádření žalovaného o poskytnout jí přiměřenou dobu, a to nejméně deset pracovních dnů k podání repliky. Žalobkyně vyjádření žalovaného neobdržela a tím se nemohla k tomu vyjádřit a navíc při jednání před Městským soudem v Praze byla neustále „zastavována v řeči“. Žalobkyně v tom spatřuje vadný procesní postup Městského soudu v Praze.

Pokud jde o rozhodnutí č. 2, žalobkyně v kasační stížnosti uvádí, že doložila prvostupňovému správnímu orgánu již na počátku řízení v březnu 2004, že osobou samostatně výdělečně činnou není, a to přerušením podnikání na Finančním úřadu a evidencí u Úřadu práce. Podle názoru žalobkyně je tím jednoznačně prokázáno, že neměla příjmy, které jsou podstatou vyplácení dávek sociální potřebnosti.

Žalobkyně dále tvrdí, že předložila dva další důkazy, a to dopisy Městského úřadu v Týnci nad Labem ze dne 9. 11. 2005 a 12. 12. 2005, kde se potvrzuje, že žalobkyně není osobou samostatně výdělečně činnou. Městský soud v Praze však tyto důkazy nevzal v úvahu a řádně je nevyhodnotil. Rovněž upozorňuje, že v odůvodnění rozsudku jsou uvedena chybná data – termín vrácení přeplatku je uveden 30. 6. 2005, i když ve skutečnosti se má jednat o datum 30. 6. 2006. Stejně tak se liší datum, které je v napadeném rozsudku uváděno dnem 1. 4. 2005, přestože správní orgán uvádí datum 1. 3. 2004. Podle názoru žalobkyně tato chybná data mají významný vliv na výsledek rozhodnutí. K rozhodnutím č. 1 a 3 žalobkyně uvedla, že se jedná o výši dávky sociální potřebnosti – doplatku do životního minima a v době vydání rozhodnutí bylo zákonné životní minimum 4100 Kč měsíčně.

Žalobkyně namítla, že Městský soud v Praze se dostal do rozporu s čl. 30 odst. 1, čl. 30 odst. 2, čl. 26 odst. 3, čl. 3 odst. 3, čl. 3 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále namítla, že Městský soud v Praze porušil čl. 9 odst. 3, čl. 1 odst. 1, čl. 4 a čl. 2 odst. 4 Ústavy. Žalobkyně konečně namítá, že ve spisu nejsou výzvy k místnímu šetření a k projednání věci před rozhodnutím. Městský soud v Praze nevzal v úvahu, že minimální zákonné životní minimum nelze snižovat a že pojmy „sociální péče“ a „sociální potřebnost“ jsou rozdílné a nelze je libovolně zaměňovat.

Žalobkyně navrhla, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně rozebral jednotlivé stížnostní námitky žalobkyně a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“) posoudil kasační stížnost takto:

K námitce, že žalobkyni nebylo doručeno vyjádření žalovaného k žalobě a tím k němu ani nemohla podat repliku, Nejvyšší správní soud uvádí:

Na čl. 45 soudního spisu je uveden pokyn soudní kanceláři ze dne 14. 2. 2006, aby vyjádření žalovaného (čl. 35-41) zaslala žalobkyni. Tento pokyn však nebyl splněn (chybí razítko soudní kanceláře potvrzující odeslání tohoto vyjádření žalobkyni).

Ze soudního spisu (čl. 53) je však zřejmé, že dne 1. 3. 2006 žalobkyně se svým zástupcem nahlíželi do spisu. V žádosti o povolení nahlédnout do spisu je uvedeno: „kopie: 35-41, správní spis..... pořízeno digit. fotoap. – bez poplatku“. Z tohoto záznamu je patrné, že dne 1. 3. 2006 byla žalobkyni předána kopie vyjádření žalovaného a nic jí nebránilo v tom, aby podala repliku, protože jednání ve věci se konalo dne 20. 4. 2006.

Skutečnost, že žalobkyni nebylo doručeno vyjádření žalovaného (resp. nelze prokázat, že jí doručeno bylo), je porušením ust. § 74 odst. 2 s. ř. s. Tato procesní vada však nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože žalobkyně byla s vyjádřením žalovaného seznámena tím, že u soudu včas převzala jeho kopii. Žalobkyně tak nebyla na svých procesních právech zkrácena.

K tvrzení žalobkyně, že již na počátku řízení doložila prvostupňovému správnímu orgánu, že není osobou samostatně výdělečně činnou a bylo tedy tím prokázáno, že neměla příjmy, Nejvyšší správní soud uvádí:

Žalobkyně předložila čestné prohlášení, v němž uvedla, že má živnostenský list pro činnost „maloobchod se smíšeným zbožím“; tato činnost byla pozastavena od 1. 3. 2004. Žalobkyně v tomto čestném prohlášení neuvedla nic o tom, že má koncesní listinu na hostinskou činnost. Tuto skutečnost žalobkyně správnímu orgánu neohlásila ani v průběhu pobírání dávky sociální péče. Tím nesplnila svoji oznamovací povinnost a proto bylo ve smyslu ust. § 107 zákona č. 100/1988 Sb. rozhodnuto o její povinnosti vrátit přeplatek dávky sociální péče.

Žalobkyně dále namítla, že Městskému soudu v Praze předložila dvě listiny jako důkazy o tom, že není osobou samostatně výdělečně činnou, a to od 1. 3. 2004. Žalobkyně se domnívá, že tím splnila podmínky pro poskytování dávek sociální potřeby od 1. 3. 2004 a požadavek na vrácení vyplacené částky je protiprávní. Městský soud v Praze však ve svém rozhodnutí k těmto listinám nepřihlédl a nehodnotil je.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozhodnutí o vrácení přeplatku dávky sociální péče se týká období od 1. 3. 2004 do 31. 3. 2005. Listina, kterou žalobkyně předložila při jednání u Městského soudu v Praze a kterou vyhotovil prvostupňový správní orgán, však potvrzuje, že žalobkyně není v době od 1. 4. 2005 do 31. 7. 2005 považována za osobu samostatně výdělečně činnou. Obsah této listiny se tedy týká jiného časového období, které navazuje na období, za které má žalobkyně vrátit přeplatek dávky sociální péče. Tvrzení žalobkyně, že prokázala, že od 1. 3. 2004 není osobou samostatně výdělečně činnou, není pravdivé. Postup Městského soudu, který k uvedeným listinám nepřihlédl neshledal proto Nejvyšší správní soud v rozporu s procesními předpisy.

Pokud Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku uvedl chybná data napadených rozhodnutí, jde o písařskou chybu, která nemá vliv na zákonnost tohoto rozsudku. Za rozhodující je třeba považovat časové údaje uvedené v napadených rozhodnutích.

Žalobkyně ve zcela obecné rovině namítla, že Městský soud v Praze porušil řadu vyjmenovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod a Ústavy, přičemž žalobkyně

pouze cituje text těchto ustanovení. Není tedy patrné, v čem žalobkyně spatřuje tato tvrzená pochybení v ústavní rovině a Nejvyšší správní soud se těmito námitkami nemohl konkrétně zabývat.

Námítka, že ve spise nejsou výzvy k místnímu šetření a „k projednání věci před rozhodnutím“ žalobkyně neuplatnila jako žalobní bod v žalobě ve lhůtě stanovené v ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., tedy do dvou měsíců od doručení napadených rozhodnutí, i když ji uplatnit mohla.

Nejvyšší správní soud k této námitce nepřihlížel právě proto, že žalobkyně ji neuplatnila v řízení před soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nelze náhradu nákladů přiznat.

Žalobkyni byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dřímlová, která však podle obsahu spisu neučinila žádný úkon právní služby. Nejvyšší správní soud proto nerozhodoval o přiznání odměny této zástupkyni.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně

senátu